

Guru in moje iniciacijske izkušnje

»Učitelj ve, kaj in kdaj je učenec sposoben razumeti.« (El-Ghazali)

Povem lahko, da je moje življenje sestavljeno iz dveh poglavij. Prvo je življenje brez Guruja in drugo je življenje z Gurujem. Guru v prevodu pomeni: »tisti, ki prežene temo«, oziroma »notranja luč«. Zato lahko trdim, da je prvo poglavje teme in drugo poglavje svetlobe. Ali nezavedanja in zavedanja. Oziroma vsaj hoje po poti svetlobe in zavedanja.

Guruja doživljam kot angela varuha, kot luč, ki vodi po varni poti proti izviru, svetlobi, Bogu. Tudi Sri in Jnani - mojima hčerama - ga opišem kot angela. Razložim jima, da če jima je kdaj težko, sta žalostni ali bolni, naj samo mislita na svojega Guruja in ponavljata mantra. Jnani pri treh in pol letih to že pogosto počne. Reče: »a ne mami, ni me strah, saj moj Swamiji pazi name!«

Primer Guruja: biblijska zgodba o Janezu Krstniku in Jezusu Kristusu - krst v reki Jordan. Znano je, da je v svetopisemskih časih Janez Krstnik veljal za visoko duhovno razvitega človeka. Kot jogijski asket je živel na bregovih reke Jordan v stalni kontemplaciji. Ljudem je pridigal o očiščenju, odvritvi od grešnih dejanj in novem začetku - duhovnem življenju. Njegov obred (krst) lahko primerjam z iniciacijo, saj gre za simboličen prepород duha in očiščenja. Ko je Jezus iz Nazaretha pri svojih tridesetih letih prišel k Janezu Krstniku v želji po krstu, se zatem potopil v reki, so ljudje videli nad Jezusom leteti goloba. Bilo je, kakor da je v snopu sončnih žarkov priletel golob in plaval nad Jezusom (simbol Svetega Duha, ki je ob iniciaciji vstopil vanj). Tedaj se je začelo obdobje Jezusovih čudežev, ki je trajalo tri leta, vse do njegovega križanja pri triintridesetih letih. To biblijsko zgodbo lahko razumemo tudi kot prepород Jezusa iz Nazaretha v Jezusa Kristusa, saj se je s krstom ali iniciacijo v Jezusu prebudila nova, Kristusova zavest, kot rezultat energijske transmisije med iniciacijo.

Iniciacija ali po slovensko »uglasitev v duhovnosti« v luči etimologije pomeni, da je nekdo (ponavadi učitelj ali mojster) pomagal komu (učencu), da se uglasi z neko duhovno energijo in je od takrat naprej sposoben z njo ravnati, oziroma se izražati v tistem delu življenja, s katerim je povezan duhovni aspekt, ki je bil uglašen, na drugačen način. To so na neki ravni vedno zdravilne energije, ki pomagajo inicirancu pri izražanju sebe in lastne osebnostne rasti.

Ob iniciaciji se zgodi energijska izmenjava med Gurujem in učencem, shakti path, po tej izkušnji nič več ni tako kot je bilo. Potreba naše zavesti, da se razvija, raste in evoluirá, se tako močno odzove, da se stopicanje po duhovni poti kmalu spremeni v hojo. Gurujeva energija nas prežema in nam daje duhovno vodstvo. V starodavnih tradicijah je iniciacija dobesedno pomenila smrt (osebnosti, »mene«) in rojstvo duhovnega bitja. Ob tem so jogiji izvajali poseben obred, zažgali svoje obleke, podarili imetje, se zavili v dhoti in razen male ter posodice za hrano niso posedovali nobene osebne lastnine. Takšni so se podali na pot, v novo življenje.

Za tovrstno pot je potrebna vera, predaja in zlitje. Tista najčistejša oblika vere v Guruja. So-ham so-ham you and I are one.

1.iniciacija: Mantra diksha (izkušnja višje prisotnosti)

Ko sem leta 2002 hodila v prvi tečaj joge in bila na prvem satsangu v našem centru, sem se odločila, da si želim imeti Guruja. Ta notranja želja je takrat v meni katarzično dozorela. Do tedaj sem strastno prebirala dela velikih jogijev (Swami Yoganande, Sri Ramakrishne, Sri Aurobinda, Swami Vivekenande...) in prav hrepenela po tem, da bi imela tudi sama duhovnega učitelja. Prav knjiga Swamija Yoganande »Avtobiografija jogija« me je popeljala na pot iskanja Guruja. A ga nekako nisem našla. Vsi, katerih dela so me navdihovala so bili že preminuli. Na tistem satsangu, ko je Swami Vishwashakti govorila o iniciaciji, sem začutila, da je prišel pravi čas zame in ob pogledu fotografije Swamija Niranjanande se mi je zazdelo, da sem se nekako zlila z njegovim pogledom na sliki. Tedaj sem vedela, da je on pravi učitelj zame. Čutila sem se poklicano postati njegova učenka. Tako preprosto je bilo kar naenkrat vse! Učitelj je bil še živ, jaz sem si iz dna srca želela postati njegova učenka in Swami Vishwashakti sem oddala prošnjo za iniciacijo preden je odpotovala v Indijo. Bila sem vzneta, polna pričakovanj in zanosa. Mantra diksha sem tako prejela na daljavo! In tega seveda nisem vedela uradno dokler ni Swami prišla nazaj v Ljubljano. Sem pa kakšnih pet do šest dni skupaj občutila čisto posebno stanje zavesti. Kot, da bi me ovijala nekakšna »Božja prisotnost«. Obdajala me je prisotnost posvečenega modreca, samouresničenega, popolnega, realiziranega mojstra. Počutila sem se srečno, notranje mirno, energetsko lebdečo kot balon in navdajala me je vzvišena energija. Ko sem v svoji iniciacijski knjižici prebrala datum iniciacije, se mi je nenadoma vse postavilo na svoje mesto! Točno od tistega dne naprej sem občutila nekaj povsem novega, še najlažje opišem, da sem se počutila, kot da bi me neka nevidna sila vseskozi držala za roko in vodila. Od tedaj tudi Guruja dojemam kot angela varuha, svetlobo, ki me po varni poti vodi k Bogu. Ko sva se z mojo jogijsko sestro Tejasvito, s katero sva bili inicirani istočasno - in obe na daljavo - pogovarjali o tem, sva ugotovili, da sva imeli skorajda enake senzacije v istem obdobju. Obe sva čutili drugačno, neopisljivo stanje in takrat sva vedeli, da sva bili inicirani. Kako radostno se spominjam tistih časov! Bila sem presrečna ko sem dobila mantra, Guruja in duhovno pot. Zavedala sem se pretoka Gurudevijevih energij name. Od takrat vem, da je mantra edina stalnica v mojem življenju. Vse ostalo se spreminja, samo mantra ostaja in vedno bolj prežema. Mantra kot pot komunikacije med učiteljem in učencem. Takrat sem tudi ponotranjila pomen zunanjega in notranjega Guruja. Mikrokozmos in makrokozmos sta se združila.

2.iniciacija: Jignasu sannyasa in duhovno ime (izkušnja skoka v podzavest)

Leta 2006 sem v Ankaranu (na jogijskem seminarju: Joga, prebujanje notranjega potencijala s Swamijem Niranjanando) zaprosila za iniciacijo v jignasu sannyaso. Z možem sva takrat prosila Swamijija še za blagoslov najine zveze. Moj ljubljani Guru, Swami Niranjananda je prihajal v Slovenijo, vsi smo bili vzneta od pričakovanj. Srečanje je potekalo v času moje prve nosečnosti in bila sem v karma joga skupini za pripravo seminarja. Delali smo cele dneve in noči, zaradi nosečniških zapletov pa sem po zdravniškem nasvetu nenadoma pristala v postelji. Spominjam se, da me je takrat - navkljub precej resni zdravstveni situaciji - obdajal neskončen mir... Čas iniciacij se je bližal in nisem smela vstati iz postelje. Rekla sem si, vse je v Gurudevijevih rokah. Ko sem oddala prošnjo za iniciacijo sem se na to počutila pripravljeno. Sannyasinsko življenje je bilo prvobitno hlepenje moje duše. Tista pra srčika biti. Zdaj, ko je prišel moj Guru pa ne morem niti tja! Zaradi majhnega bitjeca, ki je nebogljenost rastlo v meni sem morala ležati. A vseeno sem vedela, da je vse tako kot mora biti. Biti sannyasinka, živeti življenje predaje in služenja je bil moj najgloblji ideal. Zato sem v svoji mirnosti vedela, da ni tako zelo pomembno, če bom inicirana zdaj ali kdaj drugič, živeti kot sannyasin pomeni mnogo več kot rumena ali oranžna barva, pomeni nesebično in predano služenje. Moje mesto je zdaj tukaj, Guru bo najbolje ocenil, če sem na iniciacijo pripravljena, sem si rekla. Na ritual nisem mogla, zaprla sem oči in ponavljala svojo Guru mantra, to se mi je v tistem trenutku zdelo najprimernejše. Če že fizično nisem mogla biti z Gurujem, sem se z njim zlila preko mantre. Tako sem ležala v postelji in ponavljala svojo mantra. Po daljšem času sem zaspala, tako globoko kot ne pomnim. Sanjala sem živo in intenzivno, kot da bi se mi zares

dogajalo in še danes se spomnim vsake podrobnosti... V Londonu stojim na mostu, gledam v deročo Temzo in se brez kakršnih koli strahov ali zadržkov z elegantnim skokom na glavo poženem v temno in globoko reko. Ko sem odprla oči je bil ob meni moj mož Bindutattwa, držal me je za roko in mi povedal, da sem bila inicirana, prinesel mi je rumen dhoti, malo in sannyasinsko knjižico. Skupaj sva prebrala moje novo, duhovno ime, Atmaja (v prevodu pomeni »rojena iz duše« ali »hči duše«) in bila srečna. Vedela sem, da sanje med iniciacijo niso bile zgolj neke sanje. Ponotranjila sem, da so na simbolni ravni pomenile skok v novo življenje, rojstvo Atmaja! Pa tudi skok v podzavest, potopitev v globočine reke swadhisthana čakre (manifestacije potlačenih strahov) in zavestno opazovanje vrittijev. Oboje skupaj, na eni strani začetek novega, sannyasinskega življenja, po katerem sem tako hrepenela, na drugi strani začetek poglobljene samoanalize in obračun z vsemi strahovi, travmami, emocijami, ki so ostali nekam potisnjeni, a vseeno dobro zapečateni v mojem večno osciliranem umu. Spominjala sem se zgodbe, ki sem jih brala o starodavnih iniciacijah, o Gurujevi milosti ter o odnosu učitelja in učenca, ki je brezčasen. Swamiji je dan za tem blagoslovil tudi najino zvezo z Bindutattwo in mu dejal, da bo vse v redu, meni pa poslal v dar rdečo svečo. Čez sedem mesecev se nama je rodila prvorojenka Jnani.

3.iniciacija: Karma sannyasa (izkušnja širjenja duše)

Za karma sannyaso sem zaprosila letos (leta 2010) v Italiji, na jogijskem seminarju Sri Vijnana Bhairava Tantra s Swami Satyasanganando. To je bilo dobre pol leta po mahasamadhiu Swamija Satyanande. Seminar je potekal v božanskem Toskanskem okolju, med nasadi oljk, opojno cvetočimi sivkami in dišečimi citrusi. Na trenutke se mi je zazdelo kot da ta kraj obstaja že od nekdaj, z lahkoto sem si ga predstavljala kot prebivališče staro rimskih boginj in bogov, zlasti Veste - zaščitnice ognja. V njenem templju je gorel večni ogenj in zanj so skrbele njene svečenice vestalke. V času iniciacij je potekal havan, peli so se kirtani in recitirale mantrе. Čutila sem prisotnost Swamija Satyanande. Ko sem hodila proti Swami Satsangi, ki me je inicirala sem izkusila pojem »širjenja duše«. Swami Satsangi je sedela v meditaciji, prikonila sem se ji, dobila malo in se šla vsesti k ognju. A energija je bila še vedno zgoraj, širila se je kot oblak nad nami. Zdela se mi je tako otipljiva, a hkrati lesketajoče prhka, da sem jo občutila kot nežne kapljice poletnega dežja. Zaprla sem oči in imela vizijo Swamija Satyanande - kako pleše ob havan kundi. Radostno, polno zanosa in veselja je plesal ples, ki je po gibih in mudrah spominjal na bharat natyam. S prefinjeno držo božanskega plesalca se je zdel kot iz nekega davnega časa. Njegova energija me je ovijala kot tančica brezkončne ljubezni. Vedela sem, da je z nami. Ko sem oprla oči, je vizija še vedno ostala. Trenutek je postal neskončnost. Samodejno se mi je vklopil tako notranji kot zunanji tratak. Solze ganjenosti so me prevzele in občutila sem enost. Enost s sabo, s svojim Gurujem in z Bogom. So-ham so-ham you and I are one.

Zaključek:

»Učitelj presega vse besede, učenec pa ima neznansko srečo.« (Kabir)

Sannyasi Atmaja

Oktober, 2010